

РЕШЕНИЕ

№ 16355

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1219** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началника на ГПУ – С. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР /ГПУ-С. към РДГП – Аерогари - ГДГП-МВР/, подадена чрез юрк. К., срещу Решение № 4688 от 28.10.2024 г., постановено от Софийския районен съд, 3 състав по НАХД № 8455/2023 г.

С решението е изменено НП № 100/08.07.2021 г., като за извършеното нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ от Д. К., а сега с имена Д. В. Н., е определена глоба в размер на 500 лева по чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧБР вместо наложената с НП глоба в размер на 800 лв.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост, както и на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). На първо място се оспорват изводите на съда за допустимост на жалбата на Н. с аргумент, че същата е просрочена. Като неправилни се определят и мотивите свързани с редуциране на наложеното наказание от 800 лв. на 500 лв. В тази връзка се подчертава, че независимо, че нарушението е извършено за първи път съдът не е отчел, че напускането на страната е забавено с почти два месеца, поради което не са налице предпоставки за намаляване на размера на наложената глоба до минимума установен в разпоредбата на чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧБР. Искане се отмяна на решението и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез юр. К., поддържа жалбата и моли да бъде отменено решението на СРС. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, като прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Д. В. Н., редовно призована, не се явява и не се представлява. На 19.03.2025 г. е депозирана молба с приложени писмени доказателства и списък на разноските, в която се оспорва жалбата и се иска отхвърлянето ѝ като неоснователна с присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата и моли решението да бъде отменено.

Административен съд София – град, XVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

СРС е установил от фактическа страна, че на Д. Н. е наложена глоба в размер на 800 лева, за това, че на 24.06.2021 г., около 20:00 часа в [населено място] на ГКПП - Аерогара С., при осъществяване на гранична проверка на лицето, явило се за полет ТК 1030 за И., е установено, че същата е влязла в страната на 05.11.2020 г. през ГКПП Аерогара С. на основание разрешение за пребиваване в Р. България №[ЕИК], валидно до 02.05.2021 г. и към момента на напускане на страната е превишила разрешения ѝ срок за пребиваване с 53 дни - нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ. НП е издадено въз основа на АУАН № 99/24.06.2021 г.

С процесния съдебен акт е изменено НП за извършеното от Н. нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ, като е намален размерът на глобата от 800 лв. на 500 лева по чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел, че жалбата срещу НП е процесуално допустима, тъй като неправилно е приложена разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН при отбелязване на самото НП, че е влязло в законна сила.

Формирани са изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Прието е за категорично доказано извършеното от Н. нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ – неизпълнение на задължението да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване. Според решаващия състав неправилно е определен от наказващия орган размера на наказанието по санкционната разпоредба на чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, без да се обсъдят обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. В тази връзка е посочено, че на жалбоподателката следва да се наложи минимално наказание от 500 лева, тъй като макар просрочието за напускане на страната да е близо два месеца, няма данни да са ѝ налагани други наказания по ЗЧРБ, като е отчетено и действително усложнената обстановка с пандемията от Ковид 19. По тези съображения обжалваното НП е изменено в частта относно размера на наложената глоба.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са оплакванията касатора, че жалбата на Н. до СРС е просрочена с арг., че на основание чл. 58, ал. 2 ЗАНН наказателното постановление е влязло в сила на 18.07.2021 г., а жалбата е подадена чрез АНО на 25.11.2024 г. За да е осъществен фактическият състав на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е необходимо да са налице точно посочените в нормата предпоставки - нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият адрес да е неизвестен. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че изразът „не е намерен“ следва да се тълкува, като

трайно, а не инцидентно отсъствие на търсеното лице от посочения адрес. В този смисъл следва да са извършени най - малко две посещения, в различни дни и части на денонощието, с оглед преценка за трайно отсъствие на лицето, предвид евентуална трудова ангажираност или отсъствие в неработни/работни дни.

От друга страна в административнонаказателната преписка не се съдържат данни, че е изпълнена и втората кумулативна предпоставка на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН - освен че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес следва и новият му адрес да е неизвестен. Следвало е наказващият орган да положи достатъчно усилия да издири лицето и едва след като не успее да го открие, а новият му адрес е неизвестен – т.е. то се е преместило на друг адрес, но той не е известен (за каквато хипотеза в случая няма данни), тогава може да се счита за връчено НП. В случая изискванията на разпоредбата не са спазени, поради което правилно въззивният съд е приел, че НП не е връчено редовно по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. В този смисъл са и мотивите на АССГ по адм. д. № 1615 от 2023 г., с което искането на Д. Н. по чл. 70 ЗАНН е изпратено на СРС за разглеждане по същество като жалба срещу НП № № 100/08.07.2021 г., издадено от началника на ГПУ-С. към РДГП – Аерогари - ГДГП-МВР.

Правилно СРС е разгледал спора по същество и е постановил валиден, допустим и правилен съдебен акт, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон.

Правилен е извода на СРС, че от събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 34 от ЗЧРБ всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване. Между страните не се спори, а и от събраните в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателства категорично се установява, че Д. Н. /ответник по касация/ е превишила разрешения срок за пребиваване на територията на страната с 53 дни, с което е извършила вмененото ѝ нарушение.

Правилно е приложена и санкционната норма на чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, съгласно която се наказва с глоба от 500 до 5000 лева чужденец, който е останал в страната след изтичането на срока за пребиваване. Настоящият касационен състав споделя мотивите на СРС, с които е намалил наложената санкция на ответника в минимален размер. При налагане на наказанието СРС е отчел факта, че нарушението е извършено за първи път, в хода на пандемията от Ковид 19, която затрудни в значителна степен изпълнението на полетите до различни дестинации. Действително установеното превишаване на разрешения срок за пребиваване в страната от страна на жалбоподателката е с 53 дни, но ако това е бил мотивът за определяне на санкция над минималния размер, то същият е следвало да се посочи в НП, за да може страната да изложи конкретни възражения. Недопустимо е доводи в този смисъл да се излагат за първи път пред касационната инстанция. В случая в акта липсват мотиви за определяне на наказание над минималния размер и съдът правилно го е намалил.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По разноските: Ответникът претендира присъждане на разноски в размер на 600 лв. – платен по банков път адвокатски хонорар съгласно представен списък по чл. 80 ГПК /л. 27/. От касатора е направено своевременно възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което е основателно. Предвид липсата на фактическа и правна сложност на спора, депозирането на писмена молба с изложени доводи за неоснователност на КЖ без осъществено процесуално представителство в с.з. на 25.04.2025 г., настоящият състав счита, че в полза на ответника следва да се присъдят разноски за адвокат в размер на 400 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН Административен съд

София - град, XVI – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4688 от 28.10.2024 г., постановено от Софийския районен съд, 3 състав по НАХД № 8455/2023 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Гранична полиция" да заплати на Д. В. Н., гражданин на Русия, [дата на раждане] , с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, разноси по делото в размер на 400 лв. /четиристотин лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: